лежити че той измѣнява и грамматическѫ формѫ, на пр. душа-та, какъ по горерѣкохме окончаніе вин. падежа измѣнилъ на а; нъ пакъ самъмъ видѣлъ чи въ това а ся чуе други звукъ, то и назначилъ отъ горе му чъртица а̑, слѣдователно по негово думанье трѣбало да ся произочита за ду-шы (душѫ) сѫщо и въ дума бадеде вели да четатъ быде (бѫде). И така си е произосты народъ въ восточнѫ Българія дума тѫ будеде произноси быде. Но ако Сапуновъ въ словово буде поискалъ чрезъ знака да направи уклонение въ изговора, то защо не турилъ знакъ надъ уу у, и по коя работа у замѣнилъ съ а??

Такъвъ поводъ къмъ подобно правописаниие Сапуновъ е, по наше мнѣніе, купилъ у Доктостора Беровича.

Д. Беровичь въ своемъ Букварѣ на стр. 111114 пиши: «та̑зи голѣма рыба твардѣ мачно и бѣдно ся лови» ако въ тыя слова той щѣлилъ съ знакъ да набѣлѣжи звука на ы (ѫ!), то мо-можело да бѫде безъ да ся измѣняватъ генетички тѣ гласны. Трѣбало да напише: тве̑рде мучно.

Въ Българскій има звукъ на руское ы или Влашско ъ, но никакъ въ такива случаи гдѣ наше ы; нъ сѣкога въ подобны както тукукука. Ако че си сѫ намислили въ сѣки случай да употребляватъ знакъ (кое одобрявамъ то пакъ Бъ-Бъ-